

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΑΝΑΖΗΤΑ «ΧΑΜΕΝΟΥΣ» ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΗΚΗ ΚΑΙ ΠΛΑΤΗ ΤΗΣ ΓΗΣ. ΣΗΜΕΡΑ ΜΙΛΑ ΣΤΗΝ «Ε

Ο Δημήτρης Παρούσης ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο και μέσα από το www.godimitris.gr

«Ως Έλληνας... δεν έχω σύνορα»

• «Όποιος γυρίζει, μυρίζει. Αυτή είναι η βασική μου αρχή. Ξέρω ότι σε κάθε περιοχή σίγουρα υπάρχει κάποιος χαμένος Έλληνας. Ψάχνω, ρωτώ και πολλές φορές με βοηθά και η τύχη. Η αναζήτηση χαμένων Ελλήνων είναι μια πρόκληση για μένα. Θεωρώ ότι εκπληρώνω μια αποστολή ως Έλληνας. Δεν μου το ζήτησε κανένας, αλλά μου το έβγαλε η ψυχή μου στην πορεία».

Άλλοι κάνουν το γύρο του κόσμου με ποδήλατο, άλλοι με αυτοκίνητο, ή με κάποιο άλλο μεταφορικό μέσο. Ως Έλληνας, αποφάσισε το δικό του «όχημα» να είναι ο ελληνικός πολιτισμός και ειδικότερα η ελληνική γλώσσα, την οποία μπορεί ο καθένας να συναντήσει σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Ο λόγος για το Δημήτρη Παρούση, (www.godimitris.gr), ο οποίος έπειτα από 940 μέρες περιπλάνησης στον κόσμο έγραψε το πρώτο βιβλίο της σειράς ταξιδιωτικών βιβλίων, «Πέρα ένα σάκο κι ένα...». Το βιβλίο είναι αφιερωμένο στην Κούβα. Ο Δημήτρης Παρούσης είναι παιδί Ελλήνων μεταναστών, γεννήθηκε και έζησε τα παιδικά του χρόνια στην Ολλανδία. Πέρασε την εφηβεία του στη Νέα Ορλεάνη, την τελευταία βόρεια πόλη της Ελλάδας. Στα 19 του μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη, όπου ολοκλήρωσε τις Βασικές του σπουδές στη δημοσιογραφία. Συνεργάστηκε με τις κυριότερες εφημερίδες και ραδιοφωνία της πόλης και το 1998 αποφάσισε να συνεχίσει τις σπουδές του. Πέρασε από τις σχολές Δημοσιογραφίας της Ουτρέχτης στην Ολλανδία και του Αρχιού στη Δανία και πήρε το μεταπτυχιακό του από το Πανεπιστήμιο του Κάρντιφ στην Ουαλία της Μεγάλης Βρετανίας. Κάποια στιγμή, το 2005, θεωρώντας ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, αποφάσισε να πραγματοποιήσει το μεγάλο του όνειρο. Σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα πραγματοποίησε πολλά ταξίδια σε περισσότερες από 20 χώρες. Σήμερα για τις εμπειρίες του μιλά στην «Ε».

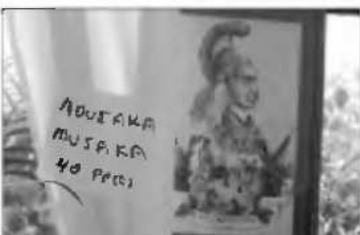
Συνέντευξη ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΖΩΗΣ

• Έχει σύνορα η ελληνική γλώσσα; Ο πολιτισμός μας; Ποιες οι εμπειρίες σας;
- «Τα όρια της γλώσσας μου είναι τα όρια του κόσμου μου, είτε ένας Γερμανός φιλόσοφος. Νομίζω έτσι είναι. Ως Έλληνας δεν έχω σύνορα. Συγγαίτη τη γλώσσα μου πιστώσει στη μέχρι τώρα περιπλάνησή μου. Η ισπανική γλώσσα είναι γεμάτη από ελληνικές λέξεις. Οι κάτοικοι εδώ δεν το γνωρίζουν. Νομίζουν ότι είναι λατινικές λέξεις. Όταν οικειοποιούνται ότι γνωρίζουν ελληνικά ενώ δεν το πέρασαν, μένουν άφωνοι. Λιγάκι μόνο κι εγώ με τις γνώσεις τους για τον πολιτισμό μας. Μπορεί να μην ξέρουν τίποτα για τη σύγχρονη Ελλάδα, ούτε καν που είναι στο χάρτη, αλλά αν τους ρωτήσεις για τη μυθολογία μας, για την αρχαία ιστορία μας, τότε διαπιστώνεις ότι ξέρουν πολλά. Είναι ίσως η μεγαλύτερή μου τιμή να ταξιδεύω ως Έλληνας. Δεν περνάς απαρατήρητος. Επίσης στο πανεπιστήμιο, η ελληνική γλώσσα κυριαρχεί. Νο μιλάνε σε αίσθησης στο Μπουένος Άιρες, στο Μοντεβιδέο, σε μικρότερα πανεπιστήμια και να βλέπεις στην πύλη ελληνικές λέξεις και τους φοιτητές να κρατούν σημειώσεις. Γιατί πρέπει να γίνουμε από την Ελλάδα για να αναεπιποποιήσουμε πόσο περίφημοι πρέπει να είμαστε για τους προγόνους μας, για την ιστορία μας, που μιλάμε την ελληνική γλώσσα».

• Και με τους «χαμένους Έλληνες»; Πώς τους εντοπίζετε;
- «Όποιος γυρίζει, μυρίζει. Αυτή είναι η βασική μου αρχή. Ξέρω ότι σε κάθε περιοχή σίγουρα υπάρχει κάποιος χαμένος Έλληνας. Ψάχνω, ρωτώ και πολλές φορές με βοηθά και η τύχη. Ζητώ τη βοήθεια των τοπικών ΜΜΕ που πραγματικά μου συμπεριφέρονται και με βοηθούν. Μέχρι σήμερα περισσότερα από 200 εφημερίδες, ραδιοφωνία και τηλεοπτικές σταθμούς στη Λατινική και Κεντρική Αμερική έχουν αναφερθεί στην προσπάθειά μου. Και οι άνθρωποι ανταποκρίνονται. Υπάρχουν πολλοί που ψάχνουν να βρουν τις ρίζες τους γιατί ο παππούς τους ήταν Έλληνας, γιατί έχουν ελληνικό επίθετο. Η αναζήτηση χαμένων Ελλήνων είναι μια πρόκληση για μένα. Θεωρώ ότι εκπληρώνω μια αποστολή ως Έλληνας. Δεν μου το ζήτησε κανένας, αλλά μου το έβγαλε η ψυχή μου στην πορεία. Επιστρέφω όλες τις γνώσεις μου και όλες τις δυνάμεις μου. Οραλολόγ ότι είναι πολύ δύσκολο. Ειδικά στην αρχή που δεν ήξερα τη γλώσσα. Τώρα είναι ευκολότερο μιας και όλοι μιλάνε ισπανικά σε αυτό το κοι-

«Σταρόκιο»... με φρόντα! Μια νότα ελληνισμού στο Μεξικό

Από τις εκδηλώσεις της ελληνικής κοινότητας του Μεξικού. Από τα Μουσεία προς 40 πέρας, υπό το βλέμμα του Κολοσαίου

μή μου ταξιδιού μου. Με τον καιρό έμαθα και πώς να χειρίζομαι την έρευνα, ώστε να είναι πιο αποδοτική».
• Κάποια παραδείγματα;
- «Υπήρχαν πάνω από 30 περιπτώσεις που έχω εξιστορήσει. Στις περισσότερες από αυτές βρήκα με άκρη. Υπάρχουν συγγενείς που μετά όχι από χρόνια, αλλά από γενιές έρχονταν και πάλι. Η συγκίνηση είναι απίστευτη. Τα μηνύματα που δεχόμαι από χαμένους Έλληνες είναι πολλά. Το ίντερνετ μνημονεύει τις αποστάσεις και από ότι

φαίνεται και τα χρόνια. Δυστυχώς όμως δεν μπορώ να χειριστώ περισσότερες. Ένας είμαι, τι να πρωτοπιάσω. Αυτή η προσπάθεια απαιτεί όχι μόνο χρόνο αλλά και χρήματα τα οποία δεν μου περισσεύουν. Πρακτικές ανάγκες για παράδειγμα στην Ουαλία του Μεξικό κάποιον Παπαγιαννόπουλο. Υπάρχει ολόκληρη οικογένεια με αυτό το όνομα στην τηλεφωνική κατάλογο. Ο παππούς τους ήταν από την Ελλάδα. Κράτησαν το επίθετο με την ελπίδα να μάθουν κάποια μέρα τις ρίζες τους. Δεν ξέρουν ελληνικά. Κάποιος παιδάκι προσπαθούν να μάθουν. «Άλλοι μας θεωρούν Έλληνες, ζούμε με αυτό πια, είναι στο... επίθετό μας. Είναι στιγμές που στο γλέντο σε αντίθεση με τα έθιμά μας εδώ πιάζουμε πίττα, μας βγαίνει το ελληνικό μέσο μας. Ακόμη και στα φαγητά μας έχουμε γεύσεις από την Ελλάδα. Η συνταγή της γαριόλης με το καποκάκι περνάει από γενιά σε γενιά, μου είπε ο Έκτωρ Παπαγιαννόπουλος. Ο αδερφός του πριν 8 χρόνια μόλιζε οικονομίες στο όλο την οικογένεια και πήγε στην Αθήνα για να βρει τις ρίζες τους. Κατέληξε κάπου στον Πύργο Ηλείας, όπου έκαμνε πολλούς Παπαγιαννόπουλους, αλλά δεν βρήκε αυτό που έψαχνε. Γύρισε στο Μεξικό με την ελπίδα ότι κάποια μέρα θα μάθουν».

• Κάποις πιο σημαντικός σταθμός; Θα θέλατε να αναφερθείτε;
- «Κάθε μέρα είναι διαφορετική. Κάθε προορισμός και μια έκπληξη.

Υπάρχουν περιοχές που σε κοιτάνουν με την αμορφιά τους. Άλλες σε γελούνουν με τους ανθρώπους τους. Όταν συμβεί να συναντηθούν και οι δύο λόγοι απλά ζεις στην παράδεισο. Όπως στην Ουασιόπη της Αργεντινής, στο τέλος του κόσμου. Μικρές ελλείπει την Παταγονία στην υδρόγειο και πιστεύω ότι ο κόσμος εκεί κυκλοφορεί ανάποδο, ότι πηγαίει η χώρα του πάνω κάτω, ότι οι άνθρωποι κρατάνε τους να μην πέσουν. Στο μυλό μου είχα δημιουργήσει μια μαγική χώρα. Μαγική τη Βρική. Ήταν η πρώτη φορά που έκλαμα γιατί απλά έπρεπε να βρει τρόπο η ψυχή μου να εκφράσει τον ορισμό της. Στη Φιλοδέλφεια της Παραγουάης, κοντά στα σύνορα με τη Βολιβία σε μια απόμακρη περιοχή στην κυριολεξία στο πουθενά, σε ένα τοπίο ήπιο και ξηρό, έζησα επίσης συναρπαστικές στιγμές. Οι άνθρωποι μου το προσέφεραν αυτό. Πώς να το περιγράψω σε μερικές γραμμές. Βρέθηκα σε ένα νησί στη Βραζιλία, δεν θυμάμαι το όνομά μου, αλλά νομίζω ότι ο παλιός δεν απέχει και

πολύ από εκεί. Στο Ρίο Πήγα για λίγο και έμεινα 33 μέρες. Στην κυριολεξία ζήτισα από τους φίλους που έκαναν εκεί να με δώσουν γιατί διαφορετικά θα έμενα για πάντα. Στο Μεξικό νόμισα ότι το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα και ταξιδεύω μαζί μου.

Όταν ζεις το όνειρό σου, όταν αισθάνεσαι ελεύθερος και δεν φοβάσαι πιο τίποτα. Όταν δεν ελπίζεις σε τίποτα (όχι από απόγνωση ή απελπισία) και είσαι αναστάσι σε νέες περιπέτειες, όταν εκπέμπεις απλά θετικά ενέργεια, θετικά ενέργεια λαμβάνεις. Και αν δεν τη λαμβάνεις απλά σπικάνεσαι και φεύγεις. Μερικές φορές επιμένεις να τη βρεις και να τη συναντήσεις κάποια σε μια γωνία και σε αποζητώνται για όλα την προσπάθεια. Κάθε μέρος έχει και έναν κρυφό παροδείο που σε ζει να τον ψάξεις. Έτσι και μόνο η προσπάθεια αυτή να σε αποζητώνται στο τέλος. Όπως λέει και ο Καβάφης, η Ίθάκη δεν έχει τίποτα να σου δώσει παρά μόνο το ταξίδι».

• Προσπαθείτε να επαναγνωρίσετε ανθρώπους με τον ομφάλιο λώρο τους, όπως στην περίπτωση του Δημητρίου στην Αργεντινή, που αναφέρατε. Τι μπορεί να σημαίνει αυτή η επαναγνωριση για το χαμένο Έλληνα και τι για σας;
- «Ο άνθρωπος αυτός είχε για χρόνια την Ελλάδα στην ψυχή του. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο. Τον ανακάλυψα τυχαία έπειτα από μια ραδιοφωνική συνέντευξη. Ο άνθρωπος αυτός μου ζήτησε απλά μια μεγάλη ελληνική σημαία για να παρελάσει στην πόλη του και να δείξει ότι ο Έλληνας στο τέλος του κόσμου δεν πέθανε. Τον είχα συναντήσει τον Μάιο του 2006. Τον Οκτώβριο του 2006 είχε από τηθείσα του περίπου 30 ελληνικές ομαδιές που του έστειλαν άνθρωποι, ενώ θα έλεγα Έλληνες, που θέλησαν να τον βοηθήσουν. Στις 12 Οκτωβρίου του 2006 παρέλασε με την ελληνική σημαία κρατώντας από το χέρι και το εγκώνιο του. Του ζήτησα να μου στείλει μια φωτογραφία. Όταν την έστειλε, όταν τον είδα με πόσο περήπινα κρατούσε τη σημαία, έκλαμα. Έγινε μια φωτογραφία. Συγκίνηση μεγάλη».

• Μπορούμε στη ζωή μας να κάνουμε περισσότερα από όσα νομίζουμε πως είμαστε ικανοί να κάνουμε;
- «Στη ζωή μας μπορούμε να κάνουμε περισσότερα από όσα νομίζουμε ότι είμαστε ικανοί να πραγματοποιήσουμε. Τα όριά μας είναι απεριόριστα. Όλα είναι πιθανά, αρκεί να μη νομίζουμε ότι όλο το σύμπαν ουναιμαίνει ότι να γίνουν πραγματικότητα όταν θέλουμε κάτι. Πρέπει πρώτα να φέρουμε το σύμπαν ένα κάτω. Η αναστροφή και η διακίνηση είναι το βασικό ουσιαστικό για την επιτυχία των αγώνων. Με αυτό το σκεπτικό ο γίγας του κόσμου, ειδικά στις μέρες μας, αν το θέλει κάποιος, είναι εύκολο. Δεν ξέρω κατά πόσο όμως προλαβαίνει κανείς να τον κάνει. Αλλά και ένα μικρό κομμάτι του να γευτεί είναι αρκετό. Έχεις κάνει την αναστροφή. Είδες πως είναι ο κόσμος πέρα από τα όρια που σου έχουν μάθει ότι έχεις. Συνειδητοποιείς ότι ο κόσμος σου δεν είναι μόνο η καθημερινότητα. Άνοιξες πόρτες στη ζωή σου».

• Και μια τελευταία ερώτηση... Υπήρξαν φορές που το μετανιώσεις; Που απογοητευτήκατε; Τι είναι αυτό που ζείτε;
- «Ποτέ δεν το μετανιώω και ούτε στιγμή σκέφτηκα να το παραιτούμαι. Αντιθέτως παρά τις περίπου 800 μέρες περιπλάνησης, γνώθη τόσο ενέργεια και διάθεση για το ταξίδι αυτό, σαν να το ξεκίνασα μόλις χτες. Ζω ίσως την υπέρβασση του ονείρου μου, δεμένη γερά, χωμένη στην πραγματικότητα. Δύσκολο να το εξηγήσεις. Οι ανάγκες για ασφαλή ταξίδια δεν σου επιτρέπουν να ορμηθείς, αυτά που βλέπω, θάω και ζω όμως σε εκτοξεύουν στα ουράνια. Είναι στιγμές που η ψυχή μου είναι αδιόρατα μπροστά στα πρωτόγνωρα ουσιασθήματα που με κατακλύζουν. Το ταξίδι, το επόμενο σχέδιό και για το πού βρίσκομαι συνεχίζεται μέσα από το www.godimitris.gr.

Ο ΔΗΜ. ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΕ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ Αναζητά «χαμένους» Έλληνες

Άλλοι κάνουν το γύρο του κόσμου με ποδήλατο, άλλοι με αυτοκίνητο, ή με κάποιο άλλο μεταφορικό μέσο. Ως Έλληνας, αποφάσισε το δικό του «όχημα» να είναι ο ελληνικός πολιτισμός και ειδικότερα η ελληνική γλώσσα, την οποία μπορεί ο καθένας να συναντήσει σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Ο λόγος για τον Δημήτρη Παρούση, (www.godimitris.gr), ο οποίος έπειτα από 940 μέρες περιπλάνησης στον κόσμο έγραψε το πρώτο βιβλίο της σειράς ταξιδιωτικών βιβλίων, «Πέρα ένα σάκο κι ένα...».

